

ΕΠΗΜΕΡΙΣ

ΕΠΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Δέκατον ένατον μετρούντες χρόνον
'στην γην εδρεούμενον των Παρθενώνων.

'Εντιμώσα τέσσαρα και γίλια,
που θα 'βγουν λαγοί με πετραχίλια.

Των όρων μας μεταβολή, ενδιαφέρουσα πολύ.
Γράμματα και συνδρομαί— απ' ευθείας προς εμέ
Συνδρομή για κάθε χρόνο—ό κ τ ω φ ρ ά γ κ α ε ί ν α ι μ ό ν ο .
Γιά τα ξένα όμως μέρη—δ έ κ α φ ρ ά γ κ α κ α ι ' σ τ ό χ έ ρ ι .

Εις γ'ωδών φέρομεν παντός εθιμούσου τσελεπή
ότι πωλούμεν σώματα «Ρωμπού» ανελλιπή
με την ανάλογον τιμήν κ' όποιος απ' έξω θέλει
δέν θα πληρώνη δι' αυτά ταχυδρομείων τέλη.

Τρεις του μηνός 'Απρίλιον,
σφριγγά το χαμομήλι.

'Οκτακόσα σαράντα,
συνήθη συμβόλντα.

Μία πένθιμη οίμα
'στού Τρικούπη το μνήμα.

'Πέρασαν πικρατές ήμέραις, όκτώ χρόνιχ μαύρης λύπης
από τότε που μ'αξ λείπεις,
κ' όλοι κόβουν ένκ ρόδο για του τάφου σου το χώμα
και το βρέχουν με το δάκρυ της αγάπης των άκόμα.

Δέν ξεχάνουν την ήμέρα,
που σ'ουβασες 'στην ξενιτιχ
για να λάμπης έδω πέρα
στης πατρίδος την νυκτιχ.

Σερριζόνονται και λεύκαις, πέφτουν πλάτανοι 'ψαλοί,
και παράσιτα φυτρώνουν και θυμαίνισιοι χμηλοί.

Πέφτουν κ' οι τρανοί 'στό χώμα, μα 'στούς χρόνους τούς
μεγαλήτεροι 'ψηλώνουν να σκεπάσουν τούς μικρούς. [νεκρούς]

Τόν εξόριστο, τόν ξένο, τέτοιο τόν κυττάζουν' τώρα,
και μηχ σιλάβη κυροσφορά,
που καθένιας τήν γνωρίζει,
ξεμακλιάρια τριγυρίζει,
κ' από τ' άλλο το μνήμα κερτερεει τρανή λαλιχ
κ' έχει μόνο της στεφάνι την ελγά του, την ελγά.

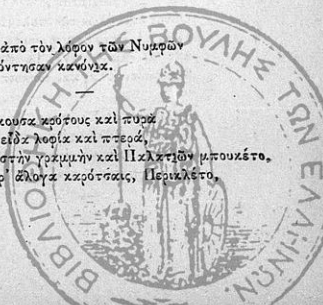
Φαδουλής και Περικλέτος,
ό καθένιας νέτος όκέτος.

Π. — 'Αρνί της σούδας έρχαγες και Πισχαλιζ; τσουρέκι;
άμμ' είδες και τήν εορτήν τήν εθνικήν, ζευξέηχ;

Φ. — 'Ακουσα σμίξιμο ξιφών
κ' είδα χρυσά γκλόνια,

κ' από τόν λόγον των Νυμφών
εβρόντησαν κανώνιχ.

'Ακουσα κρότους και πύρα
κ' είδα λωρίχ και πτερά,
και στρατιώτας 'στην γαυμηήν και Πιλατιών μπουκέτο,
κ' είδα με τέσσαρ' άλλουχ κρότσας, Περικλέτο,

καί με συγχρόνους ρήτορας καί μ' ἄλλους συμπολίτας
ἐπήγα καί ἐστεφάνωσα τοὺς ἱερολογίτας.

Ἐκτός δὲ τούτων ἐστὲν προπάτορας μεγάλους,
τὸν Πατριάρχη δηλαδὴ, τὸν Ρῆγα καὶ τοὺς ἄλλους,
καὶ ἔπεσα καὶ προσκύνησα προσκυνητῇ τεμένῃ
καὶ ἔκανα ἔμπρός 'στὰ μάρμαρα τέλειητα μετάνοια,
καὶ ἔλεγα: τρεῖς καλότυχτοι καὶ τρεῖς εὐτυχισμένοι,
ποῦ κάθε χρόνο τακτικὰ σὰς βράζομε στεφάνηκα.

Εἶπα σὲ προγόνων τάφους τὸ μακρὸ καὶ τὸ κοντὸ μου
καὶ ἐστεφάνωσα τοὺς ἄλλους καὶ ἔπειτα τὸν ἐκυτὸ μου.

Κουτουλούσα διπλωμάτας
καὶ ζητιάνους μὲ δισάκην,
εἶδα καὶ Μικρασιάτας
μὲ τὰ κόκκινα φεσάκιχα.

Καὶ εἶπα 'στοὺς δούλους ἀδελφούς,
ποῦ ζουν τοὺς πειθους τοὺς κρυφούς:

Νὰ χρεωστῆτε χάριτας πρὸς τὸν Σκοπιδὸν βλοῖ
καὶ ἔμπρός του πρέπει μπουμίχτα καθένας σας νὰ πῶσῃ,
ποῦ φέτος δὲν ἐτρόμαξε τὴν ὑπαρξίν σας βόλι
καὶ δικιμπάζ δὲν ἔτρηψε τὸ κόκκινὸ σας φέσι.

Ἦ ζεῖν ἀγγέλλειν ἀδελφοί, μοχθοῦσιν ἀλυτρώτους,
εἶτι δὲν σὰς ἐπτόησε τῶν ἐλευθέρων κρότους,
μήτε κατῆκαν ἀνετηχὴ καὶ βράκες καὶ σουρτοῦκα,
μήτ' ἔσκασε 'στὴ μούρη σας κακμίκα τρακατροῦκα.

Ἦ ζεῖν ἀγγέλλειν ζωηρῶς
εἶτι 'στὴν βράτον τοῦ πυρὸς

κνελεὶ μὲ τὴν Ἀνατόλιαν δὲν ἐγένεν αἰδιμους,
κὰν δούλους, κὰν ἐλευθέρους, κὰν ξένους παρεπίδημας.

Ἐορτάσωμεν ἀνετός

Πάγῃ ἀναίμακτον ἐρέτος,
καὶ ἀπλωθώμεν μακκρῶς ἔνα καὶ ἄλλον καφρονέν,
καὶ οὔτε σφαιραν καὶ οὔτε κρότον
κουμπουριῶν καὶ βραγελούων
μὴ φοβείσθω καγκανένια, καγκκαμίκα, καγκανέν.

Μικρασιτάκι καὶ φεσοφόροι,
μὴ καὶ οἱ φροσῶντες βαρὺ κιστόρι,
βλοῖ μας ψάλλωμεν ἀνδρα γενναῖον,
τὸν Θεοτόκον, Μεσοῖεν νέον.

Οὔτος ὁ Κόντες ἀρόθος κάνει
τὸν πολυμέγχο, τὸν Κολονέλο,
καὶ ὅποιος τὸν βλέπει τρώμος τὸν πιάνει
καὶ ξεφωνίζει: βράδρα φουρνέλο.

Οὔτος καλ' ἔλων τῶν πολυμιῶν
ἐνθεν κἀκειθεν βροντοκτυπῆ,
καὶ γὰρ Ἀμόνης ἔχει Τραπεζόν,
βροντοῦδες ὕλας καὶ τὰ λοιπά.

Καλῶς τὸ τὸ Σακρῆνι,
καλῶς τὸ πλληγκράκι,
ποῦ βέβληκε νὰ γίνη
σὸν τὸν κακπουτὸν τὸν Ἄρη.

Καλῶς τὸ φέρτε πιάνο,
ποῦ θὰ γενῆ φοδέρκα,
καὶ ὅ, τι μοῦ πῆς θὰ κἀνάω
καὶ ἐγώ, καλὲ πατέρα.

Τοῦτο, παιδί, θὰ πιάσῃ
καὶ αὐτὴ τὴν Ἄλεποῦ,
τοῦτο θὰ ξεπεράσῃ
πολέμους τοῦ κακπουτοῦ.

Μὰ δὲν μοῦ λὲς πῶς ἔπερσες καὶ σὺ, βρε Περικλέτο;
Π. — Καὶ ἐγὼ προγόνους ἔφακα μὲ λύρα καὶ ὄργανέτο.

Ἦ γουὸς λαμπροὺς ἐτόνιασα
σὲ πάνσεπτα μνημεῖα,
οὐ μὴν δὲν ἐλησημόνησα
καὶ σύγχρονα Τραπεζιτῆ.

Ἐμνήσθην τόσων μαχητῶν,
μὰ καὶ συγχρόνων βουλευτῶν.
Δακρυῶν ἐθωμίκασα
τὸν Κοραῆν τὸν κύριον,
ἀλλ' ὅμως ἐγκωμίκασα
καὶ Στάην τὸν Κυθήριον.

Πρὸς βλοῖς ὑπεθώμισα τὸν Ρῆγαν τὸν Φεραῖον,
ἀλλ' ὅμως δὲν ἐξέγαγα καὶ Κόντε τὸν ὄρατον.
Μὲ τοῦ Βλαχάβη τὸ σπαθὶ τὸν κόσμον ἐδικιμῶνισα
καὶ τῆς σανίδης τοῦ κακπουτοῦ ποσῶς δὲν ἐλησημόνησα.

Παρχάκωνον περιχρεῖς ἐλευθέρου καὶ δούλοι
καὶ πλῆθος Ἀμερικανῶν καὶ πλῆθος Εὐρωπαϊκῶν,
καὶ ἐμνήσθην Πανακιολῆ, Κανάρη καὶ Μισοῦλη,
καὶ ἐμνήσθην καὶ τῶν ἀστακῶν καὶ τῶν λοιπῶν τροπαίων.

Κόσμον νεκρὸν ἐθρήνησα, σαληρῶς δοκιμασθέντα,
καὶ ἀφόνος ἐμνημόνευσα μῆσω λευκῆς νεφέλης
τὸν Πατριάρχη τὸν σεπτὸν τὸν ἀπαρχονισθέντα,
μὰ καὶ τὸν Ἱεροθεοὺ ἐκεῖνον τῆς Πεντέλης.

Ἐκοψα δάφνης 'στὸ Δαφνὶ
ψάλλων μὲ ζῆλον ἀκραϊφῆ
δόξεν λαοῦ πλληγκραῆ
καὶ εὐγνώμονος καὶ εὐμούσου,
καὶ ἐμνήσθην τοῦ Νικηταραῆ,
πλὴν καὶ τοῦ Μονοκροῦσου.

Ἐνόησα τὸ στήθος μου κοιλῶζον νὰ πυρώη
καὶ ἀπτόητος τὴν ἐκρηξίν προσεῖδα βραγελότου,
καὶ ἐμνήσθην, οἶλε Φασοῦλη, καὶ τοῦ Κολοκοτρῶν,
ποῦ μὲ τὸν ἀνδριάντη του τραχῆ τὸν διαβόλο του.

Ἐνεμνήσθην καὶ μονάχος καὶ εἰς πατριωτῶν ἀγκάλας
πκλητῆς πολεμιχῆς,
μὰ καὶ ἐκεῖνης τῆς φευγάλας
τῆς ἐπιστομηονικῆς.

Ἐνεμνήσθην τῶν ἀνέμων,
τῶν ὀδῶτων, τῶν πολέμων,
καὶ τῶν ἄλλων τῶν φαιδῶν,
μὰ καὶ ἐκεῖνων τῶν ἐδρῶν,

πού 'στάς ἔδρας τῶν Ἑλλήνων δὲν θ' ἀφήσουνε βραχί
κι' ἔλους θὰ τοὺς ἀποστείλουν κάτω 'στὴν Ἀμερική.

Εἶδα κι' ἤρως πολλοὺς
νὰ κυττάζουν σὲ καθρέπται,
εἶδα τοὺς ἀρματωλοὺς
κι' ἔστεφάνωσα τοὺς κλέφταις.

Ανεμνήσθην πάλιν ὄλης τῆς φυλῆς μας τῆς ἀκλίμου
καὶ τῆς γῆς τῶν Παρθενῶων,
εἶδα καὶ σιαῖς προγόνων,
καὶ 'στὸν ἦλο περιπατῶντας ἔβλεπα καὶ τὴν 'δική μου.

Κι' ἐγὼ τὸν ἔσκα, Περικλῆ, 'κυττοῦσα τὸν 'δικό μου,
πού μ' ἔδειχνε μακρύτερον ἄνδρος γιγαντοσώμου.
Πυριτιδες ἐκλόμισαν τὴν περίξ ἀμυροσφαίαν
καὶ μακρυσμένοι ἴδοσποι,
κι' ἔνα μεγάλο φάσκελο καθ' ἑλὴν τὴν ἡμέραν
μοῦ 'γένηκε κουνοῦσι,
κι' εἰς ἀποκέντρους στενωποὺς καὶ 'στὴν βοήν τοῦ κόσμου
καὶ σ' ἔπορο μέρος 'πήγαινα νὰ τοὺς ἔκεινο 'μπρός μου.

Περπατοῦσα, Περικλέτο, μετὰ Μικρασιατῶν
καὶ τὸ φάσκελο κυττάζων εἶλεγα καθ' ἑκυτόν:
τίνος νάναι; τίνος νάναι;... μήπως εἶναι τῶν προγόνων;
μήπως εἶναι τοῦ Κρουσόβου, τῶν Θρακῶν, τῶν Μακεδόνων;

Μήπως εἶναι τοῦ Μικάδου τοῦ φιλέλληνας πεσκέσι;
μήπως εἶναι τούτων ὄλων, ποὺ μὲς ἴθλων μὲ τὸ φέσι;
μήπως εἶναι τοῦ Σαρκόφωρ καὶ τοῦ Γούντσοφ τοῦ κανάγχα;
κι' ἐρωτοῦσα κι' ἐρωτοῦσα
κι' ὄλενα τὸ 'κυττοῦσα
'μπρός καὶ 'πίσω καὶ 'στὰ πλάγχα.

Μὰ κι' ἐγὼ, ζυλῆνις νάνε,
τῶδα 'μπρός μου σὰν καὶ σένα
κι' ἐρωτοῦσα τὸν καθέναι:
τίνος νάναι; τίνος νάναι;

Πλὴν δὲν μούλεγε κανεῖς,
μήτε κἄν ὁμογενής,
μήτε κἄν ἀλλοδαπός,
πόθεν ἔρχεται καὶ πῶς.

Κι' ὄρεσ τὸ λοιπόν, τσιφούτῃ,
μία μούντζα σὰν καὶ τούτῃ.

Ο Φασουλῆς μὲ σθένος καὶ πῦρ πολεμικόν
στὸν κῆπον τοῦ Φαλιῆρου τὸν Ζωολογικόν.

Ἡ πανήγυρις τῆς Λαύρας,
πού πολεμικροὶ λυσσοῦν,
ἢ παντζεραῖς, ποὺ 'στάς αὐρας
κουματζῶουν καὶ φουσοῦν.

Ἡ καρτάσαις, τὰ κανόνια,
τὰ φτερά καὶ τὰ γαλόνια,
τῶν τυμπάνων ἢ βροντῆ, τὰ Τζαμεία τῶν Στρατῶν,
καὶ τὸ φέσι τοῦ Ριφάτ καὶ τῶν Μικρασιατῶν.

Τὰ σπαθῆ τὰ γυμνωμένα
καὶ τὰ τόξα τὰναμμένα,
τὰ καντόλια καὶ τὰ φῶτα,
τῆς Λαμπρῆς τὰ γεγονότα,
καὶ τὸ κάθε διακελότο,
κι' ὅ, τι πρᾶγμα κάνει κρότο.

Ἡ διαρκής ἀνάμνησις τῶν ὄντως εὐκλεῶν
τῆς δόξης μας αἰώνων,
τὰ τρόπαια τῶν παλαιῶν,
ἀλλὰ καὶ τῶν συγχρόνων.

Τοῦ Κόντε τοῦ πολεμικῶν κι' ἀστράπτον Ἰγουργεῶν
κι' ἔκεινα τὰ γυμνάσια τῶν Νηπιαγωγείων,
ποῦ τὰ παπούτσι τῶν μικρῶν πολὺ συχνὰ τρυποῦν
μ' ἔκεινα τὰ τρεμάτα,
καὶ κάνουν τὸς γεννήτορας τὰ στήθα νὰ κτυποῦν
μὲ βόγγους καὶ μὲ κλάμματα.

Ὁ νέος ἐθνουσιακὸς αὐτοῦ τοῦ Βασιλείου,
πρὸ πάντων δὲ τὸ κάψιμο τοῦ φλέγοντος ἡλίου,
κι' ὁ χεῖμαρος τῆς ἐθνικῆς ἐκείνης ρητορείας
ἐπλήρωσαν τὸ στήθος μου πολεμικῆς ἀνδρείας,
κι' ἐπιθυμῶ τὴν σήμερον νὰ θύσω, ν' ἀπολέσω,
καὶ μὲ τὸν μέγαν λέοντα τοῦ Κήπου νὰ παλαίσω.

Βαστάτε με κι' ἐλύσσαξα... τὸ πᾶν θὰ συνταράξω...
ἀνοίξτε μου τὸ κλουβὶ νὰ τὸν κατασπαράξω.
Θηρία, συγώρητε τον, κι' ὁ βελθυγαίτης λέων
μέσα 'στοῦ Κήπου τὸ κλουβὶ δὲν θὰ μουγγρίζῃ πλέον.

Πρόσθετε Πανελλήνιον εἰς τὸν ἀγῶν ἀθρόον,
καὶ γράψετε 'στὸ μνημῆ του τοῦ κατηφῆς καὶ κρόου.

